

Communication is studied by numerous disciplines under different angles for its importance has proved to be vital in the recent decades. The key concepts of this phenomenon have become the agenda of cognitive linguistics as it mostly deals with world perception and reflection.

The analysis of conceptual metaphor evolution shows that modern trends of conceptual metaphor study in cognitive linguistics are connected with interdisciplinary approach to conceptual metaphor influence on cognitive processes, communication and intercultural interplay by means of conceptual metaphors, as well as its close relation to conceptual therapy.

Modern problems in intercultural communication emphasize the importance of critical thinking approach to conceptual metaphors perception, since it is essential to make common human values the basis of world perception and conceptualization. The search for a common intercultural mental space is believed to be an effective framework for intercultural communication structuring and resistance to information war conceptual systems, propaganda and other destructive phenomena.

REFERENCES:

1. *Lakoff G., Johnsen M.* Metaphors we live by / George Lakoff and Mark Johnsen. – London: The university of Chicago press, 2003 – 276 p.
2. *Leezenberg M.* From Cognitive Linguistics to Social Science: Thirty Years after “Metaphors We Live By” [Electronic resource] / Michiel Leezenberg – Journal of Cognitive Semiotics, Volume 5, 2014. – Mode of access: www.cognitivesemiotics.com.
3. *Lustig M.* Intercultural competence: interpersonal communication across cultures/ Myron W. Lustig, Jolene Koester – Boston: Pearson Education, 2010 – 395 p.
4. *Gibbs Jr. R.W.* Taking metaphor out of our heads and putting it into the cultural world / Raymond W. Gibbs – Current Issues in Linguistic Theory, Amsterdam: John Benjamins, 1999 – 226 p.
5. *Turner M.* Cognitive Dimensions of Social Science / Mark Turner – Oxford: Oxford University Press, 2012 – 192 pages.

*Лісовська Анастасія, Проценко Ігор
Вінниця*

СТИЛЬОВІ ПРИНЦИПИ УІЛЬЯМА ФОЛКНЕРА

Уільям Фолкнер (1897-1962) зробив вагомий художньо-творчий внесок в американську та світову літератури, який було відзначено Нобелівською премією в 1949 році. Досі існує проблема визначення

стилю письменника. Хоча Фолкнера часто записують до модерністів, сам він заперечував приналежність до певної літературної школи: «Єдина школа, до якої я належу, до якої хочу належати – це школа гуманістів» [2: 32].

Письменник прославився своєю ускладненою стильовою манерою, яка оригінально поєднала складний модерний синтаксис та народнооповідну манеру. Часто Фолкнер веде діалог різноаспектно, в реальних та ірреальних вимірах.

Фолкнер сприяв розвитку жанру оповідання *short story* як самостійного і важливого жанру художньої літератури. Більшість оповідань Фолкнера органічно пов'язані із його романами, їх об'єднує місце події, а також образи героїв.

Твори Фолкнера пересічному читачеві читати важко, оскільки його творча манера ускладнена. Він ніколи не належав до популярної та розважальної літератури. Письменника цікавили зрушення у свідомості і душі людини, і тому його манера оповіді також ускладнена.

Однією із важливих тем малої прози Фолкнера є світ дорослих, складний і проблемний, побачений дитячими очима. Зокрема, це засвідчує оповідання «Піднал», яке входило до роману «Селіще». В основу сюжету оповідань покладено психологічний конфлікт між багатими і бідними жителями Півдня, який Фолкнер подає через сприйняття десятирічного хлопчика. Стан цього хлопчика та його ставлення до оточуючих показано за допомогою внутрішніх монологів та через потік свідомості.

Особливий фолкнерівський колорит несе в собі стилістична конструкція речень, часто ускладнена вставними конструкціями (парантезами). Саме стильова функція парантези посідає важливе місце в художній манері письменника.

Збірка оповідань Уільяма Фолкнера вийшла у світ 1950 року в Нью-Йорку. Це був результат двадцятирічного пошуку в жанрі. Сам Фолкнер підкреслив, що «для збірки оповідань загальне формування, поєднання так само важливі, як і цілісність, єдиний наступний розвиток спрямований до єдиної мети, фіналу» [2: 89].

У розмовах та інтерв'ю Фолкнер не один раз прагнув з'ясувати сутність свого художнього методу і стилю, який вражає невідготовленого читача. Письменник підкреслював: «стиль – необхідність потреби... Людина знає, що не може жити вічно, що життя коротке. І в той же час в її душі, в її серці горить бажання висловити всезагальну істину. Вона усвідомлює, що на це в неї обмаль часу. В моєму випадку це і пояснює прагнення вмістити все в одну фразу, адже можливості написати наступну може і не бути» [2: 146].

Особливу групу оповідань складають історії про життя і долю

маленької людини в Америці. Це і радість і смуток, трагедія і комедія повсякденного існування в світі, де все вимірюється в доларах. Саме ця тема простежується в оповіданні «Пенсільванський вокзал»; а байдужість і жорстокість середнього американця зображені в оповіданні «Сухий вересень». Принцип подвійного бачення – основний творчий принцип фолкнерівської прози.

Трагікомічний гумор Фолкнера побудований на ситуаціях, і як правило, акцентований наприкінці оповідання. Гротескні оповідання становлять заключний розділ *Збірки оповідань*. Сам автор пояснює це так: «Мені здавалось, що кращий прийом для цього оповідання – фантазія. На мою думку, якщо розказати цю історію традиційно з простою достовірністю, то щось було б в ній втрачене» [2: 387].

Т. Н. Денисова зазначає: «Фолкнер – митець глибокої психологічної правди, остаточно переміг Джойса, показавши, що потік свідомості не є останнім, кінцевим словом розвитку мистецтва, а лише одним із моментів великого і складного процесу художнього відображення дійсності» [1: 57].

Стиль Фолкнера, навпаки, – важкий, повільний для читача. На запитання, чому він пише такими довгими фразами, письменник відповів, що «хоче вмістити на кінчику пера теперішнє і минуле» [2: 114].

Письменник часто подає події чи факти в різних часових і психологічних ракурсах, тобто одна і та ж сама ситуація відтворюється кількома нараторами.

Книжки письменника перенасичені гротесками і містикою, гумор буває брутальним, а зло не менш реальне, ніж добро. Комізм і трагізм переплітаються у «Троянді для Емілі» дуже природно, як і в інших оповіданнях із життя американського Півдня: «Мул у дворі», «Мідний кентавр» та інші.

Як стверджує Т. Н. Денисова, «він дивно і органічно поєднує народне світовідчуття і заглиблений психологізм; йому близька поліфонія Достоєвського, схильність до таїни Брокдена Брауна, спроби проникнення у підсвідоме, запроваджені Джойсом; він широко вживає принципи «Війни і миру» Л. Толстого, зображує людину в її обумовленості минулим в дусі Анрі Бергсона і за традицією Пруста...» [1: 37].

Уільям Фолкнер органічно поєднав модернізм та реалізм з народнопоетичним стилем в своїх оповіданнях. Саме оповідання як жанр розкриває талант письменника Уільяма Фолкнера у вмінні створити світ своїх героїв на такому рівні художньої уяви, що він уявляється читачеві настільки життєвим, як і сама реальність.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Денисова Т. Н. Вільям Фолкнер, якого читати нелегко, а не читати не можна // Всесвітня література в середніх навчальних закладах України. – 1997. – № 12. – С. 53–58.

2. Фолкнер У. Статті, речи, інтерв'ю, письма. / сост. и общ. ред. А. Н. Николокин. – М.: Радуга, 1985. – 488 с.

*Плахотнюк Ганна
Вінниця*

ФОРМУВАННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ КУЛЬТУРИ МАЙБУТНЬОГО ВИКЛАДАЧА НІМЕЦЬКОЇ МОВИ ЗА ДОПОМОГОЮ ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ НАВЧАННЯ

Нині зросла потреба у висококваліфікованих спеціалістах, які володіють інформаційною культурою, тому оволодіння знаннями та вміннями використання інформаційно-комунікаційних технологій навчання стало важливою складовою професійної підготовки майбутніх викладачів іноземної мови.

Проблемі формування інформаційної культури та підготовки майбутніх викладачів іноземної мови до використання в навчальному процесі інформаційно-комунікаційних технологій приділяється значна увага у сучасних психолого-педагогічних дослідженнях. Питанню визначення суті поняття культури та її місця в освіті присвячені роботи В.П. Андрущенка, А.О. Веряєва, Л.В. Губерського, Н.Б. Крилової, В.М. Розіна, І.К. Шалаєва. Процес диференціації культури та виділення в її системі інформаційної культури досліджували В.О. Виноградов, Л.С. Винарик, Г.Г. Воробйов, А.С. Гинкул, Ю.М. Горвіц, Н.Г. Джинчарадзе, А.П. Єршов, М.І. Жалдак, Л.В. Скворцов, В.Ф. Сухіна, О.М. Тарасова, О.М. Щедрин, також проблема формування вмінь використовувати інформаційно-комунікаційні технології в навчальному процесі розглядається у працях С.О. Гунько, М.І. Жалдака, Ю.І. Машбиця, Н.В. Морзе, Ю.В. Триуса, С.О. Христочевського. Вплив інформаційно-комунікаційних технологій на зміст і методи навчання досліджували Н.В. Апатова, В.І. Ключко.

Значний науковий потенціал накопичено в галузі методики використання комп'ютерів у навчально-виховному процесі, що досліджували Н.Р. Балик, Р. Вільямс, О.О. Гокунь, К. Маклін, Н.В. Морзе, В.А. Каймін, Ю.С. Рамський.